

LBRIS

We know
books

CONNIE GLYNN

CRONICILE
ROSEWOOD

Ultima Prințesă

Traducere din limba engleză și note de
Mirella Acse

LITERA
București

În ultimii trei ani, Lottie Pumpkin reușise să înfrângă un ucigaș letal bine antrenat, să scape din a fi răpită – și să aibă inima frântă. Nu-i rău. Și totuși, nimic – nici asasinul letal, nici cumplitul secret regal – nu se putea compara cu stinghereala pe care o simțea acum, stând așezată în biroul sufocant al firmei Finanțare Personală Anderson.

Domnul Anderson era persoana cu înfățișarea cea mai banală pe care o văzuse vreodată Lottie. Atât de banală, de fapt, încât era sigură că n-ar fi putut să-l identifice nici dacă ar fi fost singurul din încăpere.

În schimb, biroul lui era unic prin ritmicitatea dată de ticăitul unui vechi ceas cu cuc de pe perete și de clinchetul bilelor argintii ale pendulului lui Newton. Totul în acel spațiu se acompania cu penița stiloului domnului Anderson, care mângălea semnături și cifre pe teancuri întregi de documente ce păreau foarte complicate. Lottie era sigură că, dacă nu dezamorsa tensiunea, întreaga încăpere avea să explodeze cât de curând.

- Mă scuzați...

Domnul Anderson a ridicat un deget, întrerupând-o imediat.

- Un moment, te rog!

Auzindu-i tonul tăios, Lottie s-a abținut să comenteze, iar el a continuat să scrie, până când a ridicat în cele din urmă privirea și și-a împins ochelarii mai sus pe nas.

- Așa, Miss... Pumpkin?

- Da.

I-a verificat de două ori numele.

- Trebuie să recunosc, a început domnul Anderson, sunt contabil de foarte multă vreme, și pot afirma cu siguranță că n-am mai avut niciodată de-a face cu un caz atât de deosebit ca acesta. Și-a pocnit încheieturile degetelor, arătând ca și cum se pregătea să muște dintr-o friptură suculentă. Nu e vorba doar de complicatele proceduri legale privind contul din străinătate, ci și de nenumăratele bariere de securitate.

Dacă n-ar fi cunoscut situația, Lottie s-ar fi gândit că omul chiar era încântat.

- Cine ți-a deschis acest cont și-a făcut bine treaba. E imposibil să descopere cineva prea ușor cui îi aparține sau de unde provin plățile.

Lottie l-a privit, clipind, din cealaltă parte a biroului.

- Țasta e un lucru bun?

Ignorându-i întrebarea, domnul Anderson a continuat:

- Acestea fiind zise, odată ce îți pot dovedi identitatea prin informațiile din scrisoarea pentru plata compensatorie pe care ai primit-o luna trecută de la curtea supremă a Maradovei, totul e foarte simplu.

- Deci?

- Deci - i-a împins repede o hârtie peste birou -, dacă semnezi asta, banii sunt ai tăi și îi poți cheltui cum vrei. Fără restricții.

- O! În condiții normale, ar fi fost o veste minunată, dar acum, tot ce simțea Lottie era groază. Ea nu se afla aici pentru bani. De fapt, sperase să aibă șansa de a vorbi cu Wolfsonii și de a-i avertiza. Undeva în lume, Claude Wolfson, potențialul rege al Maradovei, căzut în dizgrație, avea un plan îngrozitor de a se răzbuna împotriva familiei care îl lipsise de coroana ce i se cuvenea. Poate că Lottie nu știa ce formă avea să ia această răzbunare înverșunată, dar știa când plănuia el să o pună în aplicare: la Festivalul Florilor de Aur. Cu puțin timp în urmă, Lottie ar fi fost sigură că va primi o invitație; acum însă, nu putea decât să aștepte ca un câine abandonat, sperând, într-un fel jalnic, că totuși i se va permite să intre.

Lottie trebuia să o avertizeze pe Ellie și pe familia ei înainte de acel moment, ceea ce nu era imposibil, dacă n-ar fi fost blocate toate liniile de comunicație. Scrisorile erau returnate, e-mailurile nu se transmiteau, apelurile telefonice nu funcționau. Toate legăturile lui Lottie cu Maradova fuseseră cu desăvârșire întrerupte.

Probabil că îngrijorarea i se citea pe față, pentru că domnul Anderson a privit-o cu ochii mijiți.

- E ceva în neregulă, Miss Pumpkin?

Lottie a ezitat, frământându-și între degete tivul rochiei.

- Doar că... Chiar asta e tot? a întrebat, și vocea i s-a frânt. N-ar trebui să vorbesc cu cineva? Nu e nevoie să comunic cu nimeni?

- Nu, nu-ți bate capul cu așa ceva. Domnul Anderson a zâmbit. Imediat ce ajungi la vârsta majoratului în Maradova, și procedurile legale sunt finalizate, toți banii îți aparțin.

Mâna i-a urcat spre pandantivul cu lup de la gât, ultima legătură a lui Lottie cu Ellie și Jamie.

- Înțeleg. Credeam doar că trebuie să vorbesc cu cineva.

Bilele din pendulul lui Newton s-au oprit încet, iar fruntea domnului Anderson s-a umplut de cute.

- Nu cred că înțelegi, Miss Pumpkin, a spus el. Asta o să-ți schimbe viața.

Neputând să explice de ce dorea să ia legătura cu Wolfsonii, Lottie a continuat să se foiască.

Domnul Anderson a încercat din nou.

- Uite, o să-ți explic mai clar. Punând la socoteală onorariul meu și toate taxele, cu toate plățile tale lunare în perioada în care ai fost angajată ca substitut al prințesei Eleanor Wolfson, cu bonusurile de pe urma clauzei privind riscurile care îți puneau viața în pericol, plus suma globală inclusă în negocierile privind terminarea contractului, ești acum în posesia a 697 790 de alexi maradovani, ceea ce înseamnă 711 452 de lire britanice.

- Înțeleg. Doar că... S-a oprit. Stați puțin, ce-ați zis?

Domnul Anderson a zâmbit larg.

- Pe scurt, Miss Pumpkin, ești bogată.

Lottie a rămas cu gura căscată.

- Văd că în sfârșit te-ai trezit. Domnul Anderson i-a întins stiloul care îi purta inițialele. Vrei, te rog, să semnezi?

Cu ochii mari de uimire, Lottie a luat stiloul. Era vag conștientă de scârțâitul peniței pe hârtie, în vreme ce își semna intrarea într-o nouă viață, dar știa că, dacă ar fi putut, s-ar fi lipsit de toți banii ăștia, ca să mai poată vorbi cu Ellie și Jamie.

- Să-i cheltui cu înțelepciune, Miss Pumpkin, a sfătuit-o contabilul.

- Nu trebuie să vă faceți griji, domnule Anderson, a răspuns Lottie. Nu există bani pe lumea asta care să cumpere ce-mi doresc eu.

Ținând într-o mână o pungă de stafide trase în ciocolată, Binah și-a dezlipit privirea de la canapeaua din piele neagră care era în sala de așteptare. Dar, când a văzut fața abătută a lui Lottie, a exclamat:

- Vai de mine!

Lottie a clătinat din cap.

- Nu. Sunt vești bune. Într-un fel... Ăăă, se pare că, brusc, am primit o mulțime de bani.

- Așa și sper, după ce ți-ai riscat viața vreme de trei ani ca substitut al lui Ellie, a comentat Binah pe un ton tăios, aruncându-și în gură o stafidă. Dar n-ai reușit să vorbești cu nimeni care are legătură cu familia regală maradovană.

Nu era o întrebare, căci răspunsul se putea citi clar pe fața lui Lottie.

Au ieșit și au pornit pe străzile elegante din Knightsbridge, iar Binah a început să-și facă vânt cu mâna, încercând să mai domolească o parte din căldura intensă a orașului.

- Mai avem aproape un an întreg ca să-i avertizăm, a spus Binah cu un oftat. Deși ar fi mai ușor dacă am ști totuși care e planul.

Lottie se mai rotunjise după vara petrecută cu familia lui Binah în casa lor din Londra, mulțumită accesului permanent la delicioasele mâncăruri gătite în casă, precum și rutei idilice de jogging prin parcul St James. Lottie profitase în fiecare dimineață de această plimbare pentru a-și limpezi gândurile și pentru a lua cafea și bunătăți de la o patiserie din apropiere,

în semn de recunoștință față de părinții lui Binah. Ultimul lucru pe care îl dorea era să fie o povară. Dar, cu tot confortul unui pretins cămin, nu putea scăpa de umbrele care pândeau în ungherele minții sale, umbre care luau forma unui anume Jamie Volk. Ele îi șopteau cuvintele pe care i le scrisese el într-un bilet înainte de a pleca la tatăl lui și la Leviathan, grupul ostil care jurase să pună capăt domniei Wolfsonilor. Jamie promisese că se va întoarce după Lottie, și el nu spunea niciodată ceva ce nu avea intenția să facă.

Când Claude dezvăluise că era tatăl lui Jamie, îl și furase pe băiatul pe care Lottie îl considerase prietenul ei. Acum Lottie se temea că acesta îl va schimba pe Jamie într-o persoană de nerecunoscut. Jamie avea să se întoarcă într-o bună zi după ea, și Lottie nu știa cum ar fi procedat atunci. Cu cine ar fi avut de-a face. Și dacă totuși Claude avea să îl transforme într-un monstru?

- La ce te gândești? a întrebat-o Binah, mijind ochii în spatele ochelarilor ei.

- Sincer? Lottie a scos un oftat tremurat. Mă gândeam la formula Hamelin.

Binah și-a țuguia buzele și a oftat gânditoare.

- Nu cred că ar fi în stare Claude s-o folosească împotriva propriul fiu. Nu pare s-o folosească pe niciunul dintre membrii Leviathanului.

Lottie spera ca prietena ei să aibă dreptate.

Claude avea atâtea atuuri, și cel mai rău era formula Hamelin, o substanță care controla mintea oricui. Lottie văzuse cu ochii ei efectele pe prietenul lor, Percy. Substanța distrugea tot ce avea o persoană mai bun în ea, transformând-o într-un zombi lipsit de rațiune.

- Dar nu trebuie să uităm cât de nemilos este Claude, a spus Lottie, alungând din minte imaginile oribile. A încercat s-o omoare pe Hirana - mama propriului lui copil - doar pentru că se gândea că un copil născut în afara căsătoriei i-ar pune în pericol dreptul la tron.

- Și e un mincinos, a adăugat Binah. O să-l convingă pe Jamie că părinții lui Ellie sunt responsabili pentru moartea ei.

Lottie a simțit cum i se pune un nod în gât când a înțeles brusc că folosirea restrânsă de către Claude a substanței care controla mințile avea o explicație.

- Cine are nevoie de formula Hamelin, a spus ea, când minciunile sunt la fel de eficiente pentru spălarea creierului?

Dacă lucrurile ieșeau așa cum voia el, Claude ar fi putut avea întreaga lume la degetul mic doar cu jocurile lui de manipulare psihologică.

- Hai să bem o cafea, a sugerat Binah pe un ton blând, încercând să o smulgă pe Lottie din gândurile ei depri-mante.

S-au strecurat în cea mai apropiată cafea și s-au așezat la fereastră, lângă un raft cu reviste, în vreme ce Lottie îi povestea despre bani.

- Deci, da, e mult mai mult decât mă așteptam, a încheiat Lottie, amestecând în cafeaua ei cu gheață și ciocolată albă.

- Dar - Binah a lungit cuvântul - te simți vinovată pentru că ai putea și tu, în sfârșit, să fii fericită. Așa că preferi să te simți doar dezamăgită pentru că ai dat greș într-o altă încercare de a vorbi cu Wolfsonii, ca să-i avertizezi că unchiul cel malefic al lui Ellie vrea să le facă rău.

Lottie a încremenit.

- De unde știi asta?

Binah a râs și a sorbit din ceai.

- E un har. Mă pricep de minune să explic lucruri pe care oamenii nu le pot vedea. Dar, în cazul ăsta, bate la ochi!

Bineînțeles, Binah avea dreptate. Până la urmă, Lottie primise informațiile de care avea nevoie de la doi membri ai Leviathanului - Ingrid, cu bâiguierile ei fără sens despre Alexis, primul Wolfson care urcase pe tronul Maradovei, și Haru, al cărui jurnal conținea date legate de fiecare Festival al Florilor de Aur. Lottie nu a avut nevoie de prea multe cercetări pentru a afla că festivalul avea loc o dată la zece ani, în onoarea momentului în care Alexis preluase tronul. Totul a devenit foarte clar. Cu înclinația lui Claude pentru efectele dramatice, era logic că va pune în mișcare misteriosul plan al Leviathanului la o aniversare atât de importantă.

- Cine ar fi crezut că lucrul cel mai dificil va fi să vorbesc cu ei? a mormăit Lottie, rezemându-se de spătarul scaunului.

- Ar trebui să rostim un toast, a anunțat deodată Binah, ridicându-și cana aburindă. Pentru noua ta avere, și pentru ultimul nostru an la Rosewood... chiar dacă nu e așa cum ne-am imaginat.

Lottie și-a ridicat încet ceașca.

- Și, a adăugat, pentru ca planul nostru, indiferent care ar fi, să funcționeze fără greș.

Cu un optimism forțat, și-au ciocnit ceștile și au luat câte o gură zdravănă, ca și cum răspunsurile la toate problemele lor ar fi putut apărea în mod miraculos pe fundul ceștilor lor.

Lottie s-a rezemat iar, cufundată în gânduri. Șase luni. De șase luni Ellie și Jamie dispăruseră din viața ei.

Cu toate acestea, ea păstrase la gât pandantivul cu lup, și încă mai avea cutia de catifea în care ținea diadema familiei sale, plus inelul cu stele, care trebuia să fie al lui Jamie și pe care îl purta pe deget. Atâtea suvenire. Atâtea amintiri. Dar mai era și durerea din piept din cauza inimii frânte, și teama, care îi strângea stomacul, că Leviathanul putea să vină după ea, că Jamie putea să vină după ea, că poate ea n-o să ajungă niciodată la el, că...

S-a trezit brusc din gândurile ei negre când privirea i s-a oprit pe una dintre revistele de lângă ea.

- O, Doamne!

Pe coperta revistei *Toffee* era imprimat chipul lui Ellie. Sau, cel puțin, o versiune a ei. Dar una de prințesă-păpușă de plastic, diferită de fata pe care o cunoștea Lottie. Avea părul neted și lucios, tuns și aranjat bob până la bărbie, dându-i un aspect aproape drăgălaș - un cuvânt care în mod normal n-ar fi putut niciodată să fie folosit pentru a o descrie pe Eleanor Wolfson.

Stiliștii îi oferiseră lui Ellie o înfățișare regală clasică, subliniată de rochia de catifea și de accesoriile elegante. Culorile îndrăznețe și zâmbetul malițios de odinioară erau acum înlocuite de un machiaj discret și o expresie senină. Păreau alese în mod special pentru a se potrivi cu părul ei proaspăt vopsit blond.

Lottie a înșfăcat revista de pe raft.

Binah și-a împins ochelarii mai sus pe nas pentru a se uita mai atent.

- Nu se poate!

*Primul interviu exclusiv
cu enigmatică printesă a Maradovei!*

Ochii lui Binah alergau de la stânga la dreapta, în vreme ce citea.

- Foarte ciudat! Cu un zâmbet amuzat, a ridicat privirea spre Lottie. Au făcut-o să semene cu tine!

- Dă-mi să văd! Lottie i-a smuls revista din mână, iar, între timp, Binah a început să chicotească, sorbind din ceai ca să-și ascundă fața.

Din nou, Binah avea dreptate. Lottie nu putea să nege. Versiunea asta a lui Ellie era o schimbare ciudată, gen *Vinerea trăsnită*¹. Era o transformare miraculoasă, și Lottie s-a întrebat ce zână nehibzuită era responsabilă pentru ea.

- Acum, a spus Binah, se pune întrebarea al cui basm e asta.

Umerii lui Lottie au căzut și amărăciunea a copleșit-o, aceeași amărăciune pe care o simțise de când plecase Ellie.

- Basmele nu sunt adevărate, a răspuns ea. Cuvintele i-au ars gâtul când le-a rostit, și totuși nu-și putea lua vorbele înapoi. Toate gândurile astea fanteziste... nu făcuseră decât să-i aducă neazuri. Nu-și mai putea permite să fie naivă.

Binah a mijit ochii la Lottie, care și-a așternut imediat un zâmbet pe față, ca să nu-și îngrijoreze prietena.

- Esențialul e, a continuat ea repede, că Ellie se străduiește. Probabil că e o încercare de a-i trimite un mesaj nehibzuit lui Jamie, pentru a-i arăta că își asumă

¹ *Freaky Friday*, comedie fantastică americană din 2003, cu Lindsay Logan, Jamie Lee Curtis și Mark Harmon, în care o mamă și o fiică, după ce mănâncă niște prăjiturile chinezești cu răvașe, se trezesc una în corpul celeilalte.

responsabilitatea față de greșelile familiei sale. Dar, totodată, e un mesaj și pentru mine - îmi transmite că e bine, că nu trebuie să-mi fac griji. Asta simt.

Binah a ridicat din sprâncene.

- O credem?

Înghițind și ultima gură din băutura ei, Lottie a împins la loc revista pe raft, și imaginea falsă a lui Ellie s-a boțit pe margini.

- Nu, a răspuns.